

Standpunkt, medens han tidligere ikke under nogen Omstændigheder kunde tænke sig noget saadant, naar det vedkom hans eget Folk.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt talte endvidere i Slutningen af sin Tale om sit Forhold til den tyske Presse, om Udtalelser, som han var blevet angrebet for heroppe i Danmark, Udtalelser, han havde fremsat ved Møder Syd for Grænsen, og hvis Form han ikke vilde vedkende sig, saaledes som de var blevet gengivet herhjemme. Det ærede Medlem udtalte angaaende dette: „Jeg er i den senere Tid flere Gange blevet angrebet i den danske Presse og beskyldt for, at jeg havde talt nedsættende og fornærmende om Danmark og det danske Folk i Taler, som jeg har holdt Syd for Grænsen. Men disse Anklager er kommet frem paa Grundlag af urigtige Referater i den tyske Presse, som jeg bedst kan rette fra dette Sted“ — jeg ønsker at fremhæve denne Sætning: som jeg bedst kan rette her fra Folketingets Talerstol — „hvilket jeg herved gør, idet jeg erklærer, at det er urigtigt.“

Nu er det saaledes, at disse Udtalelser, som tillægges det ærede Medlem, og som har en i alle Tilfælde lidet venskabelig og lidet anerkendende Karakter overfor Danmark og det danske Folk, har været gengivet i det ærede Medlems eget Blad „Neue Tondernsche Zeitung“, de har været gengivet i de i intimt Samvirke med det ærede Medlems Blad staaende øvrige tyske Blade i Nordslesvig, ligesom de har været gengivet i længere Syd paa udkommende tyske Blade, i Neumünster og Rendsborg, og hvor det nu er det ærede Medlem har holdt de herhenhørende Taler. Det forekommer mig da, at det ærede Medlem, hvis han vil være i Overensstemmelse med sig selv, i første Linie bør drage Omsorg for at rektificere Referaterne der, hvor de er fremkommet, overfor det Publikum, disse Referater havde Bud til. Det er i nogen Grad at bytte om paa Rollerne at ville fremsætte et Dementi *in generali* her i den danske Rigsdag, et Dementi, som oven i Købet slet ikke naar derhen, hvor det hører hjemme. Hvis det ærede Medlem vil drage Omsorg for, at disse hans Udtalelser dementeres der, hvor Dementiet hører hjemme, saa vilde man maaske kunne tage de Bebrejdelser tilbage, der har været rettet mod

det ærede Medlem. Ellers udsætter det ærede Medlem sig, forekommer det mig, for den Bebrejdelse, at hans Politik viser et Janusaasyn, et Aasyn i dette Land og et andet Aasyn, naar det ærede Medlem tager Ordet Syd for Grænsen.

Det er ikke første Gang, man har et saadant Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser ved hans Optræden udenfor Landets Grænser, det er ogsaa sket tidligere, og det vil endnu være i frisk Minde, hvorledes den afgaaede Udenrigsminister Hr. Harald Scavenius her i Tinget har henledt det ærede Medlem Hr. Schmidts Opmærksomhed paa dette kontradiktoriske Forhold i hans Politik og i hans politiske Udtalelser.

Det ærede Medlem talte paa en noget ejendommelig Maade om, at han med Opmærksomhed følger visse franske Tendenser, som er ham usympatiske, i en Del af den danske Presse og Folkestemning. Naar det ærede Medlem taler om franske Sympatier, franske Tendenser her i Landet, som er ham usympatiske, burde det ærede Medlem søge — han har jo dog de fornødne Forudsætninger for at kunne gøre det — at forstaa dette Forhold historisk. Den kulturelle, den kunstneriske, den aandelige Forbindelse mellem Frankrig og dette Land er Aarhundreder gammel, og naar der i vide Kredse her i Danmark hersker og, som jeg haaber, vil vedblive at herske Sympati for Frankrig og for fransk Aandsliv og fransk Tænkemaade, saa har det sin ganske naturlige Baggrund. Det var Frankrig, der var Ophavsmand til Pragerfredens Artikel 5, det var Frankrig, der hverken i lyse eller mørke Timer glemte de Følelser, det tidligere havde givet Udtryk, for de danske Sønderjyder i Udlændighedens Tid, og det er derfor kun ganske naturligt og rimeligt, at der i det danske Folk vedblivende hersker Forstaaelse herfor og en taknemmelig Anerkendelse af det, Frankrig med de øvrige Vestmagter ydede ved Tilbagegivelsen af de sønderjydske Landsdele efter den store Krig. Jeg føler mig aldeles overbevist om, at den Tale, Kammerherre Bernhoft efter den daværende Regerings, Ministeriet Neergaards, Anmodning holdt den 5. Juli 1920 i Paris i Ursalen i det franske Udenrigsministerium, da Traktaten om de sønderjydske Landsdeles Indlemmelse i Danmark blev undertegnet,